

Arrest

nr. 182 074 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2017 tot teruggrijping en tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SONKOUÉ, die loco advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 4 februari 2017 met vlucht SN358 afkomstig uit Kinshasa aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Eveneens op 4 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot nietigverklaring van het visum. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Heeft/hebben / werd*

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 06.05.2016.

het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar Athene door te reizen voor zaken. Zij is niet in het bezit van enig bewijs (geen uitnodigingen / geen contactadressen / naamkaartjes / facturen / brochures) waaruit op duidelijke wijze haar zakelijke motieven blijken.

Betrokkene zou een klein winkeltje hebben in Kinshasa. In het kader hiervan zou betrokkene aankopen willen doen in Athene. Zij weet echter niet bij wie ze hiervoor terecht kan. Zij kent niemand in Athene. Zij heeft er ook geen referenties of contactpersonen. Zij moet zich in het hotel nog bevragen hoe zij dit zal aanpakken.

Over wat zij gaat aankopen, blijft zij zeer vaag. Zij kan dan ook geen enkele informatie verschaffen over de invulling van haar verblijf.

Waarom zij Athene verkoos om haar aankopen te doen, alhoewel zij daar niemand kent, kan zij niet verklaren.

Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van een terugkeerticket vanuit Athene naar Brussel. Zij weet dit niet. Haar man zou alles geregeld hebben.

Betrokkene verklaart geen familie noch kennissen te hebben in Athene. Wel zou zij familie hebben in België en Frankrijk.”

De met de grenscontrole belaste overheden besluiten tot de terugnrijving van verzoekster op grond van volgende motivering:

*“Op 04.02.2017 om 05:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel National Airport,
werd door ondergetekende, [...]*

mevrouw :

naam [L.] voornaam [C.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Congo op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Griekenland

geldig van 15.05.2016 tot 14.05.2017

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : bezoek

afkomstig uit Kinshasa met Brussels Airlines (SN358), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar Athene door te reizen voor zaken. Zij is niet in het bezit van enig bewijs (geen uitnodigingen / geen contactadressen / naamkaartjes / facturen / brochures) waaruit op duidelijke wijze haar zakelijke motieven blijken.

Betrokkene zou een klein winkeltje hebben in Kinshasa. In het kader hiervan zou betrokkene aankopen willen doen in Athene. Zij weet echter niet bij wie ze hiervoor terecht kan. Zij kent niemand in Athene. Zij heeft er ook geen referenties of contactpersonen. Zij moet zich in het hotel nog bevragen hoe zij dit zal aanpakken.

Over wat zij gaat aankopen, blijft zij zeer vaag. Zij kan dan ook geen enkele informatie verschaffen over de invulling van haar verblijf.

Waarom zij Athene verkoos om haar aankopen te doen, alhoewel zij daar niemand kent, kan zij niet verklaren.

Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van een terugkeerticket vanuit Athene naar Brussel. Zij weet dit niet. Haar man zou alles geregeld hebben.

Betrokkene verklaart geen familie noch kennissen te hebben in Athene. Wel zou zij familie hebben in België en Frankrijk.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster betoogt dat zij van haar vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. De beiden bestreden maatregelen zijn verder bijzonder nauw met elkaar verbonden.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 34.1 en 4 van de verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“Attendu que la partie adverse estime que la partie requérante n'est pas en possession des documents desquels il ressort clairement le motif d'affaires de son voyage ;
Qu'elle n'est pas en possession des preuves (invitation, adresses de contact, cartes de visite, factures et brochures) qui démontrent le voyage d'affaires ;*

Que pourtant, la requérante qui a montré bien le document qui indique qu'elle dispose d'un permis d'exploitation d'un établissement d'affaires à Kinshasa dénommé « la Charité » situé sur l'avenue Kimbondo, n° 126, dans la commune de Bandalungwa (pièce 4) avec un n° d'identification nationale (pièce 5) et une autorisation d'ouverture (pièce 6);

Qu'elle disposait en outre d'une carte de crédit dénommée BIAC et des liquidités en espèce d'un montant de plus de 1500 dollars ;

Que ces documents et cette somme ont été présentés lors du contrôle mais curieusement rien n'est indiqué dans la décision;

Que de tout ce qui précède, la requérante trouve que la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 susmentionnée lorsqu'elle motive sa décision sans tenir compte de tous les éléments qu'elle a présentés à l'appui de son dossier administratif ;

Que l'article 3 la loi du 29 juillet 1991 susévoquée indique particulièrement que « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Que dans une espèce similaire, le CCE a annulé une décision de la partie adverse en estimant que :

« (...) le motif tiré de l'absence de justification de l'objet et des conditions du séjour envisagé n'est nullement circonstancié, ce qui le suit, étant précédé du terme, à tout le moins ambigu, « autres », ne pouvant en être considéré comme l'explication.

Ce seul motif de la décision attaquée, au regard de ce que la partie requérante avait produit, ne permet pas de comprendre en quoi elle n'a pas justifié l'objet et les conditions du séjour envisagé. S'il ne peut être question d'exiger de la partie défenderesse qu'elle donne les motifs de ses motifs, il n'en demeure pas moins que sa motivation doit être à suffisance explicite, structurée et claire, quod non en l'espèce (...) » (CCE, arrêt n° 56 598 du 24 février 2011, point 3. 2. 3, p. 6) ;

Qu'en déclarant simplement que la requérante n'est pas en possession des documents desquels il ressort clairement le motif d'affaires de son voyage, la partie adverse statue sans tenir compte de toutes les pièces qui figurent dans son dossier administratif ;

Attendu que l'article 34. 1 et 4 du règlement (CE) n° 810/2009 susmentionné dispose que :

1. Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

(...)

4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa.

Attendu que la requérante ayant présenté une assurance, une réservation d'hôtel, un permis d'exploitation d'un établissement d'affaires à Kinshasa, un n° d'identification nationale et une autorisation d'ouverture, elle trouve que le motif qui se réfère à l'absence des documents qui démontrent son voyage d'affaires n'est pas amplement détaillé et autrement justifié, de telle sorte qu'elle n'a pas compris le véritable motif de l'annulation de son visa d'entrée;

Que par ailleurs, en indiquant, sans autres explications qu'elle ne dispose pas de preuves desquelles il ressort clairement le motif d'affaires de son voyage, la partie adverse viole non seulement l'article 34. 1 et 4 du Code des visas mais surtout principe de bonne administration, en ce sens que l'autorité administrative doit statuer en tenant compte de tous les éléments pertinents soumis à son appréciation au moment où elle statue ;

Qu'en effet, cette disposition légale insiste sur le fait que, d'une part, Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse, et d'autre part, que l'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa;

Qu'il ne ressort nulle part du dossier que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies (sinon il n'aurait pas été délivré) ni qu'il serait obtenu de manière frauduleuse, d'une part ;

Que d'autre part, le fait de n'avoir pas produit un ou plusieurs des justificatifs ne pouvait entraîner une annulation automatique du visa, ce dernier cas constituant une violation flagrante de l'article 34. 1 et 4 du règlement (CE) n° 810/2009 susmentionné ;

Qu'au regard de ce qui précède, il convient de suspendre et d'annuler les décisions prises à l'encontre de la requérante par la partie adverse ;”.

2.3.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen

van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen in rechte en in feite op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De voorziene motieven komen pertinent en draagkrachtig voor. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden bekeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3, eerste lid, 3° en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepalen als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

[...]

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

Artikel 34.1 en 34.4 van de Visumcode bepaalt als volgt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

[...]

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied volstaat het niet dat de derdelander in het bezit is van de vereiste reisdocumenten. Hij of zij moet ook – zo blijkt uit artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet evenals artikel 6.1 van de huidige Schengengrenscore zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de verordening nr. 562/2006

wordt ingetrokken - het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Er wordt in casu overgegaan tot de nietigverklaring van het visum en de teruggedrijving, omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Zo wordt vastgesteld dat verzoekster verklaart naar Athene door te reizen voor zaken, doch zij niet in het bezit is van enig bewijs (uitnodigingen / contactadressen / naamkaartjes / facturen / brochures) waaruit op duidelijke wijze haar zakelijke motieven blijken. Er werd rekening gehouden met het verklaarde dat verzoekster een klein winkeltje heeft in Kinshasa en zij in het kader hiervan aankopen zou willen doen in Athene, doch opgemerkt dat zij niet weet bij wie zij hiervoor terecht kan, zij niemand kent in Athene, zij er geen referenties of contactpersonen heeft en zij zich in het hotel nog moet bevragen hoe zij dit zal aanpakken. Er wordt ook vastgesteld dat zij zeer vaag blijft over wat zij gaat aankopen. Aldus wordt eveneens weerhouden dat zij geen enkele informatie kan verschaffen over de invulling van haar verblijf en zij evenmin kan verklaren waarom zij dan Athene verkoos om haar aankopen te doen, ook al kent ze er niemand. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een terugkeerticket vanuit Athene naar Brussel en zij verklaart geen familie noch kennissen te hebben in Athene, doch wel familie in België en Frankrijk.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar middel de motieven van de bestreden beslissingen ten onrechte verenigt tot de vaststelling dat zij bij aankomst in Zaventem niet in bezit was van documenten ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf op het Schengengrondgebied. Zij gaat aldus voorbij aan de verdere motivering die wordt gegeven, met name dat zij evenmin in staat was concrete, geloofwaardige verklaringen af te leggen over haar voorgehouden zakelijk reismotief in Athene en zij geen enkele informatie kon verschaffen over de invulling van haar verblijf aldaar, zij niet in bezit is van een terugkeerticket vanuit Athene naar Brussel, hetgeen zij niet ontkrachtte en in het kader waarvan zij geen verklaring kon geven, en zij geen familie of kennissen heeft in Athene doch wel in België en Frankrijk.

Verzoekster wijst er op dat zij bij aankomst in Zaventem in het bezit was van documenten die aantonen dat zij in Kinshasa een handelszaak heeft en van een kredietkaart alsook geldelijke middelen ten bedrage van een kleine 1500 US dollar en dat zij dit ook heeft getoond aan de grenspolitie. Zij stelt dat niet blijkt dat deze stukken en/of gegevens in rekening zijn gebracht.

De Raad merkt op dat verweerder niet betwist dat verzoekster beschikt over de vereiste bestaansmiddelen voor haar voorgenomen verblijf op het Schengengrondgebied of dat zij in Kinshasa een handelszaak heeft. Daargelaten de vraag of zij de thans aangebrachte stukken reeds voorlegde bij de grenscontrole wordt er in de bestreden beslissingen zo ook reeds melding van gemaakt dat zij in Kinshasa een winkeltje heeft en dat zij verklaarde voor haar zaak naar Athene te willen reizen. Het determinerende motief in de bestreden beslissingen is evenwel dat verzoekster niet aannemelijk maakt, noch door het voorleggen van stukken noch door het afleggen van concrete, geloofwaardige verklaringen, dat zij daadwerkelijk voor handelsdoelen in Athene naar Europa reisde. Het loutere gegeven dat zij een handelszaak heeft in Kinshasa toont nog niet aan dat haar huidige reis naar het Schengengrondgebied hiermee verband houdt. De thans aangebrachte stukken en elementen inzake het hebben van een zaak in Congo en het hebben van bestaansmiddelen zijn prima facie nog niet van aard dat deze op zich genomen het werkelijke motief van haar reis naar het Schengengrondgebied kunnen aantonen. Aldus kan niet worden vastgesteld dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Hetzelfde geldt wat de voorgelegde verzekering en de hotelreservatie betreft. Hiermee kunnen nog geen zakelijke reismotieven in Athene worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij geen documenten kon voorleggen, zoals uitnodigingen, contactadressen, naamkaartjes, facturen of brochures, die op duidelijke wijze haar zakelijke reismotieven in Athene aantonen. Evenmin betwist zij haar verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissingen dat zij niet weet bij wie zij in Athene terecht kan, zij er niemand kent, zij er geen referenties of contactpersonen heeft en zij zich in het hotel nog zal moeten bevragen over de wijze waarop zij dit gaat aanpakken. Zij weerlegt de vaststellingen niet dat zij zeer vaag blijft over wat zij dan concreet wil aankopen, zij geen enkele informatie kan verschaffen over de invulling van haar verblijf, zij ook niet kan verduidelijken waarom zij specifiek Athene verkoos om aankopen te doen, ook al kent zij er niemand, en zij geen terugkeerticket heeft van Athene naar Brussel. Ook betreffende het gestelde dat zij geen familie of kennissen heeft in Athene doch wel in België en Frankrijk uit zij geen bemerkingen. Nu verzoekster geen stukken kan voorleggen die aantonen dat haar reis naar het Schengengrondgebied is ingegeven door zakelijke motieven in Athene en zij op dit punt evenmin concrete, geloofwaardige

verklaringen aflegt die aannemelijk maken dat zij een dergelijke reisdoel heeft, alsook nu is komen vast te staan dat verzoekster geen terugkeerticket heeft van Athene naar Brussel en familie heeft in België en Frankrijk, kan prima facie niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar wordt geoordeeld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Verzoekster wijst er nog op dat voor de nietigverklaring van het visum moet blijken dat op het moment van de afgifte ervan niet aan de afgiftevoorwaarden was voldaan, met name omdat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen en dat hiertoe niet automatisch mag worden overgegaan op basis van het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen.

In het licht van de gedane vaststellingen dat verzoekster geen documenten kon voorleggen ter staving van haar zakelijk reismotief in Athene, zij op dit punt evenmin concrete, geloofwaardige verklaringen kon afleggen of ook maar de minste informatie kon verschaffen over de invulling van haar verblijf en zij daarenboven niet in bezit blijkt te zijn van een terugkeerticket van Athene naar Brussel en – in tegenstelling tot in Athene - familie heeft in Frankrijk en België, blijkt prima facie niet dat het kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn waar wordt geoordeeld dat er grond is tot de nietigverklaring van het visum op grond van artikel 34.1 van de Visumcode. De Raad stelt verder ook vast dat niet wordt overgegaan tot de nietigverklaring van het visum louter omdat de vereiste bewijsstukken niet konden worden voorgelegd, doch op basis van een geheel van vaststellingen en nadat verzoekster tijdens een gehoor de kans werd gegeven om op dit punt alsnog duidelijke verklaringen af te leggen die haar voorgehouden reismotief aannemelijk kunnen maken. Eveneens werd in rekening gebracht dat zij niet in bezit blijkt te zijn van een terugkeerticket van Athene naar Brussel en zij familie heeft in Frankrijk en België. Er werd aldus geenszins op automatische wijze beslist tot de nietigverklaring van het visum louter omdat de vereiste documenten niet konden worden voorgelegd.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoekster laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid. Een schending van artikel 34 van de Visumcode, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS